

3	Веднъж едно момче на име Тонино отишло на училище, без да си е научило урока, и много се тревожело, че учите-лят можел да го вдигне. «Ах — мислел си Тонино, — ако можех да стана не-видим...» Учителят направил проверка и когато стигнал до името Тонино, момчето отговорило «тук!», но никой не го
4	чул и учителят казал: — Жалко че Тонино не е дошъл
5	днес, тъкмо смятах да го изпитам. Ако е болен, да се
6	надяваме, че не е нещо опасно. Така Тонино разбрал, че е станал невидим

3	От радост подскочил от чина и паднал в кошчето за боклук. Станал и започнал да се разхожда насам-натам из класа, дърпал косите на тоя или на оня, обръщал мастилниците. Пораждали се шумни безкрайни кавги. Учениците се обвинявали един друг за тия закачки и не подозирали, че всичко е по вина:
4	на невидимия Тонино. Когато се уморил да си играе по
5	този начин, Тонино излязъл от класа и се качил на
6	един тролейбус, разбира се, без да си плати билета, защото кондукторът не можел да го види.

3	Торбата всъщност била поставена на коленете на Тонино. Станала голяма разправия и почти всички пътници произнесли огнени слова срещу управата на тролейбусите. Тонино слязъл в центъра на града, вмъкнал се в една сладкарница и започнал да лапа спокойно, като грабел с две ръце маршали, шоколадени сладки и всякакви пасти. Продавачката,
4	която видяла да изчезнат пасти от тезгяха, обвинила един почтен
5	господин, който купувал надупчени бонбони за една своя стара леля.
6	Господинът се възмутил: — Аз крадец? Не знаете с кого говорите! Не знаете кой е баща ми.

3	Станала страхотна разпрания. Притичали полицаи. Тонино невидимият се промъкнал между краката на полицейския поручик и се отправил към училището, за да види как ще излязат съучениците му. И наистина видял ги да излизат, дори да се изсипват като лавина надолу по стълбите на училището, но те изобщо не го видели.
4	Тонино напразно се изморявал, като се мъчел да настигне тоя
5	или оня, като дърпал косите на своя приятел Роберто, като
6	предлагал да си близне захарче на клечка на приятеля си Гискардо.

3	Уморен и малко обезкуражен, Тонино тръгнал към къщи. Майка му го чакала на балкона. — Ето ме, мамо! — извикал Тонино. Но тя не го видяла и не го чула. Продължавала да наблюдава тревожно улицата зад гърба му. — Тук съм, татко — извикал Тонино, като влязъл в къщата и седнал на мястото си
4	на масата. Но баща му, обезпокоен, мърморел: — Чудно защо Тонино
5	се бави толкова. Дали не се е случило някое нещастие?
6	— Ама аз съм тука, тука съм! Мамо, татко! — викал Тонино

3	— Защо плачеш? — го попитало едно старче, седнало да се попече на слънце на една пейка. Ама вие виждате ли ме? попитал Тонино, изпълнен с надежда. Разбира се, че те виждам. Виждам те всеки ден, като отиваш и се връщаш от училище. — Но аз вас никога не съм ви виждал.
4	— Ех, зная, зная. Мене никой не ме забелязва. Един стар пенсионер,
5	съвсем самичък, защо изобщо момченцата трябва да поглеждат към мене?

6	<p>Аз за вас съм все едно невидимият човек.</p> <p>— Тонино! — извикала в тоя миг майка му от балкона.</p> <p>— Мамо, виждаш ли ме?</p>
---	---